

є одним із основних зовнішньополітичних пріоритетів та стратегічних цілей нашої держави. Зокрема, відповідно до Закону України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 1 липня 2010 року, а саме ст.11 ч.2 п.12 встановлено, що серед основних засад внутрішньої і зовнішньої політики нашої держави є «забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в Європейському Союзі».

У розвитку правової системи в умовах глобалізації найприйнятнішими є гармонійне поєднання національного та міжнародного. Поряд із включенням України у світові глобалізаційні процеси, для України є актуальним відродження багатовікових правових традицій, культури, що були штучно знецінені у ХХ столітті.

З метою вдосконалення Конституції України з урахуванням досягнень та тенденцій розвитку сучасного конституціоналізму, Президентом України Януковичем В.Ф. був підписаний Указ № 328/2012 «Про Конституційну Асамблею» від 17 травня 2012 року. Конституційна Асамблея утворена як спеціальний допоміжний орган при Президентові України, головною метою створення та діяльності якого є підготовка законопроекту (законопроектів) про внесення змін до Конституції. Президент також затвердив Положення про Конституційну Асамблею та її персональний склад. За пропозицією Науково-експертної групи, Головою Конституційної Асамблеї призначено Леоніда Кравчука – Президента України у 1991-1994 роках, а загалом до складу Конституційної Асамблеї увійшло 95 осіб. Саме створення цього органу повинно забезпечити органічну єдність всього конституційного масиву, що неодмінно приведе до погодженого розвитку Конституції України та галузевих законів. І саме Конституційна Асамблея, як механізм загальнонаціонального консенсусу, повинна стати альтернативою дестабілізації і початком модернізації Української держави.

Список використаних джерел:

1. Бехруз Х. Сравнительное правоведение : учебник для вузов. – О.: Фенікс; М.: ТрансЛит, 2011. – 479 с.
2. Леже Р. Великие правовые системы современности: сравнительно-правовой подход/ Раймон Леже; пер. с фр. [Грядов А.В.]. – 3-е изд., перераб. – М.:Волтерс Клувер, 2011. – 529 с.
3. Марченко М.Н. Правовая система Европейского Союза: монография/ М.Н.Марченко, Е.М.Дерябина. – М.: Норма: ИНФРА-М, 2012. – 700 с.
4. Правова система України: історія, стан та перспективи : У 5-ті т. –Т.1: Методологічні та історико-теоретичні проблеми формування і розвитку правової системи України/ За заг. ред. М.В.Цвіка, О.В.Петришина. – Х.: Право, 2008. –728 с.
5. Порівняльне правознавство: підручник/ С.П.Погребняк, Д.В.Лук'янов та ін.; за заг. ред. О.В.Петришина. – Х.: Право, 2012. – 262 с.

Ефективність прийнятого в 2012 році Кримінального процесуального кодексу України для розслідування звітнувань

Симоненко Н.О., здобувач кафедри кримінально-правових дисциплін ННШП НАВС

Найважливішим наслідком правової реформи в Україні стало прийняття в 2012 році нового Кримінального процесуального кодексу України, що породило численні його оцінки з боку юристів, експертів, політиків, а також слідчих та прокурорів. Та це і не дивно, адже даний кодекс істотно вплинув на стан правової системи в Україні.

Проблемами в сфері реформування кримінально-процесуального законодавства, а саме щодо удосконалення провадження досудового розслідування займалися Л.Д. Удалова, О.В. Баулін, Н.С. Карпов, М.А. Погорецький, Р.Ю. Савонюк, М.М. Михеєнко, В.І. Галаган та ін..

Даним КПК запропоновано ряд новел, які істотно вплинули на досудове розслідування зґвалтувань. Перша – це відмова від інституту порушення кримінальної справи. За таких умов потерпіла особа має можливість реалізувати право на захист своїх прав відразу після надходження заяви про зґвалтування [2]. Це є позитивним моментом, оскільки по-перше одразу відбувається переслідування по «гарячих слідах», по-друге можна проводити не тільки одну слідчу дію – огляд місця події, а й всі інші, що дозволяє скорішому розкриттю зґвалтування.

Друга новела – «розумні строки». На сьогоdnішній момент, немає конкретно встановлених строків в кримінальному провадженні, законом передбачено термін «розумні строки», тобто такі які є необхідні для проведення певних процесуальних дій. Деякі науковці критично відносяться до інституту розумних строків, стверджуючи, що відбувається затягування провадження, але автор все ж таки вважає це позитивним нововведенням, що строк досудового розслідування починається саме з моменту повідомлення особі про підозру, так як це зменшило випадки порушення прав самого підозрюваного. Це проявляється в тому, що при досудовому розслідуванні зґвалтування, часто зустрічаються випадки наклепу, а інституту розумних строків захищає від необґрунтованого кримінального переслідування з боку правоохоронних органів.

Наступним позитивним нововведенням для розслідування зґвалтування – є «дистанційне досудове розслідування». Жертві статевого злочину заподіюється не тільки фізична, а й глибока моральна та психологічна травма і внаслідок чого, потерпіла особа відмовляється згадувати та заявляти про вчинений злочин, а тим більше знову побачити свого гвалтівника. Сьогодні, за чинним КПК допит осіб, впізнання осіб, речей можливо проводити в режимі відео конференції, що допомагає потерпій особі, як відверто розповісти про всі обставини справи, так і захистити її та забезпечити оперативне досудове розслідування.

Ще однією важливою новацією є те, що слідчий може самостійно проводити негласні слідчі дії, які є доказами по справі. Тобто, слідчий може проводити певні слідчі дії без відома особи, щодо якої вони вчиняються. Але звичайно ж, існують певні обмеження, які передбачені КПК (наприклад, ніхто не може зазнавати втручання у приватне спілкування без ухвали слідчого судді). На думку Б. Шолудька саме детальна правова регламентація кожної із визначених законом негласних слідчих (розшукових) дій, встановлення процесуального керівництва, поспілкування в системі кримінального провадження гласних і негласних методів здобуття інформації при одночасному посиленні конституційних гарантій прав і свобод особи має стати ефективним інструментом протидії злочинності [3]. Автор погоджується з його думкою, адже дане нововведення допомагає при розслідуванні серійних зґвалтувань, а також при розслідуванні статевого злочинів, які вчиняються в сім'ї.

Отже, підсумуючи викладене варто зазначити, що ті новели чинного КПК, які проаналізовані автором, є високоідейним кроком у розслідуванні

згвалтувань. Адже, чинний КПК України фактично об'єднує в єдине ціле оперативно-розшукову діяльність та досудове слідство, наділяючи слідчого високими повноваженнями негласних слідчих дій, втручання в особисте життя без відома особи, дистанційний контроль, що і дає змогу краще проаналізувати справу і точніше її розслідувати.

Список використаних джерел:

1. Кримінально-процесуальний кодекс України від 19.11.2012 року.
2. Фаринник В. Початок досудового розслідування за Кримінальним процесуальним кодексом України // Юридичний вісник України – №24 (889). – 16-22 червня 2012 року.
3. Шолудько Б. Негласні слідчі (розшукові) дії [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://foliant.in.ua/pravovoy-kommentariy_id_16.html

Угоди в кримінальному процесі України та США

Федченко М.С., студент ННІПІ НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри Глушко А.П.

Кримінальний процесуальний кодекс України 2012 року вніс багато новацій у правову систему України, зокрема в кримінальний процес. Інститут угод є абсолютно новим для нашої держави, проте в правових системах загального права він існує і вже має свою історію. Варто зазначити, що запровадження в кримінальному судочинстві інституту домовленості між сторонами провадження (укладання угод), безумовно є прогресивним надбанням, а беззаперечними його перевагами є: уникнення небажаних судових витрат, зниження навантаження на прокуратуру і суд, легітимізація компромісу між сторонами кримінального провадження, а також розширення принципу індивідуалізації покарання.

Власне, укладання угоди має на меті пом'якшення покарання, застосованого до обвинуваченого (підсудного), у зв'язку з його каяттям, адже угода є більш справедливою по відношенню до правопорушника, який стає на шлях виправлення та повернення в суспільство.

Разом з тим, поряд з перевагами цього інституту, існують й проблемні питання щодо його застосування у кримінальному судочинстві. Насамперед, існує значне обмеження злочинів, щодо яких можливе укладання угоди: в разі скоєння особливо тяжкого злочину та кримінального правопорушення, внаслідок яких завдано шкоду інтересам особи (а не державним чи суспільним інтересам), і в цих провадженнях бере участь потерпілий (ч. 4 ст. 469 КПК).

За статистикою, особливо тяжкі злочини складають приблизно 13% від загальної кількості кримінальних правопорушень, передбачених КК України. Стосовно другої категорії, ознаки потерпілого немає у переважній більшості складів кримінальних правопорушень, наприклад, проти основ національної безпеки, у сфері господарської діяльності, проти громадської безпеки, у сфері охорони державної таємниці, недоторканності державних кордонів, забезпечення призову і мобілізації, військових злочинів, а також у переважній більшості простих (без кваліфікуючих обставин) складів злочинів проти довкілля, проти безпеки транспорту, проти здоров'я населення тощо.

На думку вчених, ознака «потерпілий» присутня приблизно в 32% складів злочинів. Отже, загалом угоди про визнання винуватості є можливими (не забороненими) у 55% кримінальних проваджень. Якщо ж